

[Bækgaard.]

Arbejdsløshedskasserne, vil jeg sige, at jeg i høj Grad beklager, at Ministeren sammen med Flertallet paa Rigsdagen har frakendt dem den Anerkendelse, de havde; det var ikke nødvendigt at berøve dem et Gode, de satte Pris paa, og jeg kan ikke se, det var til Skade for nogen, at de havde den Anerkendelse.

Ministeren sluttede med at udtale, at Refusionsreglerne nok kunde synes indviklede, men for dem, der arbejder med disse Ting, var det som Fod i Hose. Det tror jeg nu alligevel ikke, Ministeren vil faa Medhold i alle Steder ude i Landet, hvor man arbejder med Spørgsmaalet. Jeg har ogsaa en lille Smule Kendskab til disse Forhold, og jeg ved, det har voldt meget Besvær, og hver Gang der bliver føjet noget nyt til, øger man Besværet. Jeg tror derfor, at man alligevel paa de Steder, der her tales om, vilde være glade, om det blev ordnet saadan, som vi har foreslaaet gennem de Ændringsforslag, der er stillet i Folketinget: at det blev Staten, der overtog Udgifterne.

Jeg vil til Slut gentage min Udtalelse om, at vi gerne vil være med til at forhandle, om vi kan naa et Resultat.

Unmack: I Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse mod mig vil jeg sige, at det er underligt, at den højtærede Minister stadig vil give det Udseende af, at vi ikke paaskønner Arbejdernes Ydelser til Forsikringen. Det har vi gjort Gang paa Gang, og vi har stadig været med til at yde Tilskud. Men over for det Beløb, Ministeren nævnte, tør vi sige, at hvis det bliver gaaet nøje efter, overstiger det Tilskud, der ydes, vist det Beløb, Arbejderne selv giver. Jeg har ikke noget imod, at det gør det, men naar Ministeren nævner dette store Tal uden at nævne det Tilskud, der ydes af det offentlige, som vi alle sammen har været med til, synes jeg, det er en Uretfærdighed.

Den højtærede Minister vil gerne lade som om, eller faa Folk til at tro, at det er Agitation, naar vi her tager dette Standpunkt. Det hedder, som Ministeren udtrykte sig, at vi vil agitere for, at saa mange ude i Landet som muligt skal have Hjælp. Men Ministeren ved godt, tror jeg, naar han tænker sig ordentlig om, at det ikke er Tilfældet. Nej, det, der hos mig har været Bevæggrunden til, hvad jeg har sagt, er Følelsen af, at der begaas Uret. Det er den Uret, jeg har villet tale imod, og jeg vilde være glad, hvis Ministeren kunde komme til Forstaaelse af, at det

virkelig har været min Mening. Det er en Uret, at fordi en Mand er arbejdsløshedsforsikret, skal han behandles paa en ganske anden Maade end de Mennesker, der ikke kan blive arbejdsløshedsforsikret, og det er mange flere, end Ministeren vil give det Udseende af. Jeg vil hævde, at det er en Uret, og det vil Ministeren ikke kunne modbevise.

Men, som sagt, vi i vort Parti er parate til at deltage i Arbejdet i Udvalget, og vi er ogsaa parate til at vise Imødekommenhed, hvor vi kan gøre det; men vi venter selvfølgelig, haaber i alt Fald, at Regeringen og Regeringspartierne ogsaa vil vise, at de engang vil forhandle med os.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Unmack) fortsætter med at fremstille det, som om vi skyder nogle ud, som bør have Hjælp. Det gør vi jo ikke; det er det, der er Føjtagelsen fra den ærede Ordførers Side. Der gives i Virkeligheden Adgang for Kommunerne til at yde Brændselshjælp til alle dem, der trænger til det, efter de i Forsogsloven gældende Regler, men de, der er forsikrede, faar Hjælpen udbetalt igennem de Arbejdsløshedskasser, som skal være med til at betale deres Part af Udgifterne.

Jeg skal oplyse det ærede Medlem om, at Tilskudsprocenten for det offentlige Vedkommende, den Tilskudsprocent, hvorefter der ogsaa ydes Tilskud fra Statens Side til Dækning af Kassernes Udgifter til Brændselshjælp, i det Regnskabsaar, der her tages i Betragtning, var 86. Det vil altsaa sige, at for hver Gang Medlemmerne selv betaler 100 Kr., betaler det offentlige 86 Kr. i det paagældende Regnskabsaar, men det er jo svingende, bl. a. med Arbejdsløsheden og Indtægterne.

Jeg skal erkende, at man ofte har givet Udtryk for Paaskønnelse af, at Arbejderne selv gennem en Forsikring søger for i saa vid Udstrækning som muligt at holde sig fri af Socialkontorerne, men det synes man jo ikke i dette Tilfælde at ville paaskønne. Det er netop saadan, at de arbejdsløshedsforsikrede som Regel ikke, saa længe de har Understøttelse, faar Hjælp fra Socialkontoret. Den store Part af dem naar Gudskelov aldrig at komme til Socialkontorerne netop paa Grund af, at de er forsikrede. Det er ogsaa Forudsætningen for den Undtagelsesstilling, de forsikrede her kommer til at indtage i Modsætning til dem, der i Forvejen for de allerflestes Vedkommende